F. SCOTT FITZGERALD

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΓΚΑΤΣΜΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ARS BREVIS / ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ

Κεφάλαιο 1

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΠΑΙΔΙ, στην πιο τρυφερή μου ηλικία, ο πατέρας μου μου ‘δωσε μια συμβουλή που από τότε στριφογυρίζει στο μυαλό μου.

«Όποτε σου ‘ρθει η διάθεση να επικρίνεις κάποιον» μου είπε «θα πρέπει να θυμάσαι ότι δεν είχαν όλοι οι άνθρωποι σ’ αυτό τον κόσμο τα εφόδια που είχες εσύ».

Δεν είχε πει τίποτα άλλο, αλλά πάντα επικοινωνούσαμε μεταξύ μας με έναν ασυνήθιστο τρόπο, χωρίς πολλά-πολλά λόγια, και κατάλαβα ότι εννοούσε πολύ περισσότερα απ’ ό,τι δήλωσε. Γι’ αυτό και από τότε έχω την τάση να είμαι επιφυλακτικός στην κριτική μου, μια συνήθεια που έκανε να μου ανοίγονται πολλοί περίεργοι τύποι και που επίσης με έκανε θύμα όχι και λίγων απ’ τους γνωστούς εκείνους βαρετούς τύπους. Είναι ένα χαρακτηριστικό που το νοσηρό μυαλό γρήγορα εντοπίζει και στο οποίο προσκολλάται αμέσως, ειδικά όταν εμφανίζεται σ’ ένα φυσιολογικό άτομο σαν εμένα – και αυτός ήταν ο λόγος που με κατηγόρησαν αδίκως στο κολέγιο ως πολιτικάντη, επειδή γινόμουν κοινωνός μυστικών και προβλημάτων αγνώστων και φευγάτων τύπων. Τις πιο πολλές φορές δεν τις επιδίωκα αυτές τις εκμυστηρεύσεις και συχνά υποκρινόμουν ότι νύσταζα, ότι ήμουν απασχολημένος ή επιδείκνυα μια εχθρική αδιαφορία ευθύς καθώς διαφαινόταν στον ορίζοντα ο ερχομός μιας προσωπικής αποκάλυψης από τη μεριά του άλλου· επειδή οι ενδόμυχες εξομολογήσεις των νέων, ή τουλάχιστον οι τρόποι με τους οποίους τις εκφράζουν, είναι συνήθως προϊόντα λογοκλοπής, νοθευμένες από προφανείς παραλείψεις. Η επιφύλαξη στην κριτική είναι αποτέλεσμα απεριόριστης ελπίδας. Ακόμα φοβάμαι λιγάκι μήπως χάσω κάτι αν ξεχάσω αυτό που είχε πει με έπαρση ο πατέρας μου και το οποίο επαναλαμβάνω με έπαρση με τη σειρά μου, ότι η αίσθηση της στοιχειώδους ευπρέπειας μοιράζεται άνισα κατά τη γέννηση.

Κι αφού λοιπόν κόμπασα για την ανεκτικότητά μου, πρέπει να παραδεχτώ ότι έχει και τα όριά της. Η συμπεριφορά μπορεί να στηρίζεται σ' έναν σκληρό βράχο ή σ' έναν υγρό βάλτο, αλλά από ένα σημείο και μετά δεν με νοιάζει πού εδράζεται.

Όταν γύρισα απ' τις Ανατολικά, πέρσι το φθινόπωρο, αισθανόμουν πως ήθελα όλο τον κόσμο ομοιόμορφο και προσηλωμένο διαρκώς σ' ένα είδος ηθικής. Δεν ήθελα άλλες πια επεισοδιακές εξορμήσεις με προνομιακές κρυφές ματιές στην ανθρώπινη καρδιά. Μόνον ο Γκάτσμπυ, ο άνθρωπος που δίνει τ' όνομά του σ' αυτό το βιβλίο, εξαιρέθηκε απ' την αντίδρασή μου – ο Γκάτσμπυ, ο οποίος αντιπροσώπευε το καθετί που περιφρονώ απροκάλυπτα. Αν η προσωπικότητα είναι μια αδιάσπαστη σειρά πετυχημένων χειρονομιών, τότε υπήρχε κάτι υπέροχο πάνω του, κάποια οξυμένη ευαισθησία στις υποσχέσεις της ζωής, λες κι είχε κάποια συγγένεια με ορισμένα από κείνα τα περίπλοκα μηχανήματα που καταγράφουν σεισμικές δονήσεις δέκα χιλιάδες μίλια μακριά. Αυτή η ευαισθησία δεν είχε καμιά σχέση μ' εκείνη την πλαδαρή δεκτικότητα που την ωραιοποιούν με την ονομασία "δημιουργικό ταμπεραμέντο" – ήταν ένα καταπληκτικό χάρισμα για την ελπίδα, μια ποιητική ετοιμότητα, τέτοια που ποτέ δε βρήκα σε κανέναν άλλο άνθρωπο, κι ούτε υπάρχει πιθανότητα ότι θα ξαναβρώ. Όχι – ο Γκάτσμπυ αποδείχτηκε πολύ εντάξει τελικά. Είναι αυτό που βασάνιζε τον Γκάτσμπυ, αυτή η βρώμικη σκόνη που κυλούσε μαζί με τα όνειρά του, εκείνο ακριβώς που μ' έκανε προσωρινά να χάσω το ενδιαφέρον μου για τις συνηθισμένες λύπες και τις ασθματικές εξάρσεις των ανθρώπων.

Τρεις γενιές τώρα κυριαρχεί η οικογένειά μου σ' αυτή τη μεσοδυτική πολιτεία, ευημερώντας. Οι Καραγουέι είναι κάτι σαν δυναστεία κι έχουμε μια παράδοση που αρχίζει απ' τους δούκες του Μπάκλεϋ, μα ο πραγματικός ιδρυτής του δικού μου κλάδου ήταν ο αδερφός του παππού μου, που ήρθε εδώ το '51. Έστειλε κάποιον άλλον να πάρει τη θέση του στον Εμφύλιο Πόλεμο και ξεκίνησε το χονδρεμπόριο σιδηρικών που συνεχίζει ο πατέρας μου μέχρι σήμερα.

Ποτέ δεν είδα αυτόν το μεγάλο θείο, αλλά νομίζω ότι του

μοιάζω – ιδιαίτερα σ' εκείνο το μάλλον κακότεχνο πορτραίτο που κρέμεται στο γραφείο του πατέρα μου. Αποφοίτησα απ' το Νιου Χέιβεν το 1915, ακριβώς είκοσι πέντε χρόνια μετά τον πατέρα μου, και λίγο αργότερα συμμετείχα σ' εκείνη την καθυστερημένη τευτονική μετανάστευση που 'ναι γνωστή ως ο Μεγάλος Πόλεμος. Χάρηκα τόσο πολύ την αντεπίθεση, ώστε γύρισα πίσω ανικανοποίητος. Οι Μεσοδυτικές Πολιτείες, αντί να είναι το καυτό επίκεντρο του κόσμου, τώρα μου φαίνονταν σαν η κουρελιασμένη άκρη του σύμπαντος – κι έτσι αποφάσισα να πάω στην Ανατολική Ακτή και ν' ασχοληθώ με τις χρηματιστηριακές επιχειρήσεις. Μ' αυτή τη δουλειά καταγίνονταν όλοι οι γνωστοί μου και μου φάνηκε φυσικό να χωράει έναν ακόμα. Όσες θείες και θείους είχα και δεν είχα, το κουβέντιασαν απ' όλες τις πλευρές, λες και διάλεγαν σε ποιο φροντιστήριο θα πήγαινα, και στο τέλος είπαν «Τέλος πάντων... ναι», με φάτσες πολύ βλοσυρές και επιφυλακτικές. Ο πατέρας συμφώνησε να μου δώσει μια χορηγία για ένα χρόνο κι ύστερα από διάφορες καθυστερήσεις, ήρθα στην Ανατολική Ακτή, για πάντα, όπως νόμιζα, την άνοιξη του '22.

Η πιο πρακτική λύση θα ήταν να βρω ένα διαμέρισμα μέσα στην πόλη, μα ήταν καλοκαίρι κι έκανε ζέστη κι είχα μόλις αφήσει ένα μέρος εξοχικό, με φαρδιά παρτέρια και φιλικά δέντρα, κι έτσι, όταν κάποιος νεαρός στο γραφείο πρότεινε να νοικιάσουμε οι δυο μας ένα σπίτι σ' ένα προάστιο, μου φάνηκε εξαιρετική ιδέα. Το σπίτι το βρήκε εκείνος, ένα ανεμοδαρμένο ξύλινο μπανγκαλόου με ογδόντα δολάρια το μήνα, αλλά την τελευταία στιγμή η εταιρεία τον μετέθεσε στην Ουάσιγκτον κι έτσι βρέθηκα μόνος μου να κατέχω ένα εξοχικό σπίτι. Είχα ένα σκύλο –τον είχα έστω για λίγες μέρες μέχρι που το 'σκασε–, μια παλιά Ντοτζ και μια Φινλανδή παραδουλεύτρα, που έστρωνε το κρεβάτι μου κι έφτιαχνε το πρωινό μου και μουρμούριζε μοναχή της φινλανδικά αποφθέγματα πάνω απ' την ηλεκτρική κουζίνα.

Ένιωθα πολύ μόνος για κάνα δυο μέρες, ώσπου ένα πρωινό με σταμάτησε στο δρόμο κάποιος άνθρωπος που ήταν πιο φρέσκος από μένα στο μέρος αυτό. «Πώς πάει κανείς στο Γουέστ Εγκ;» ρώτησε σαν χαμένος.

Του είπα. Και, καθώς συνέχισα το δρόμο μου, δεν ένιωθα

πια μοναχικά. Ήμουν ένας παλιός. Μπορούσα πια να συμβουλεύω άλλους· να δείχνω το δρόμο, ήμουνα πια ένας ντόπιος. Τυχαία ο άνθρωπος αυτός μ' είχε κάνει να αισθανθώ πόσο ελεύθερος μπορούσα να νιώσω μέσα στα όρια της γειτονιάς.

Κι όπως γίνεται με τη λιακάδα και με την ασυγκράτητη ορμή που ξεπετάγονται τα φύλλα στα δέντρα, με την ίδια ταχύτητα που γίνονται τα πράγματα στις κινηματογραφικές ταινίες, έτσι κι εγώ είχα την οικεία εκείνη πεποίθηση ότι η ζωή άρχιζε πάλι απ' την αρχή με το καλοκαίρι.

Είχα πάρα πολλά να διαβάσω απ' τη μια και πολλή σιδερένια υγεία να ξοδέψω μέσα σ' εκείνο το φρέσκο, ζωογόνο αέρα. Αγόρασα μια ντουζίνα τόμους για τις τραπεζικές συναλλαγές, τις πιστώσεις και τις επενδυτικές ασφάλειες, και τους αράδιασα πάνω στο ράφι μου με τα χρυσοκόκκινα δεσίματά τους σαν νεόκοπα νομίσματα που υπόσχονταν ν' αποκαλύψουν τα εκθαμβωτικά μυστικά που ήξεραν μόνο ο Μίδας και ο Μόργκαν και ο Μαικήνας. Κι είχα την ευγενή πρόθεση να διαβάσω επιπλέον κι άλλα πολλά βιβλία. Στο κολέγιο ήμουν ένα είδος λόγιου τύπου – μια χρονιά έγραψα μια σειρά από σπουδαιοφανή κύρια άρθρα για τα *Νέα του Γέιλ*· και τώρα σκόπευα να τα επαναφέρω όλ' αυτά τα πράγματα στη ζωή μου και να ξαναγίνω ο ειδικός των ειδικών, ο "ολοκληρωμένος άνθρωπος". Αυτό δεν είναι μόνο μια επιγραμματική διατύπωση – τη ζωή τη βλέπει κανείς πιο καλά από μια και μόνο σκοπιά, στο κάτω-κάτω.

Ήταν ζήτημα τύχης που νοίκιασα σπίτι σ' ένα απ' τα πιο παράξενα μέρη της Βόρειας Αμερικής. Βρισκόταν πάνω σ' εκείνο το στενόμακρο, γεμάτο θόρυβο νησί που εκτείνεται στ' ανατολικά της Νέας Υόρκης – κι εκεί ακριβώς υπάρχουν, ανάμεσα σε άλλα φυσικά αξιοθέατα, δυο ασυνήθιστοι σχηματισμοί εδάφους. Είκοσι μίλια απ' την πόλη, μέσα στην πιο εκπολιτισμένη έκταση θαλάσσιου νερού του δυτικού ημισφαίριου, στη μεγάλη υδάτινη άπλα του πορθμού του Λογκ Άιλαντ, προβάλλει ένα ζευγάρι πελώρια αυγά πανομοιότυπα στο περίγραμμα, που τα χωρίζει μόνο ένας ωραίος κολπίσκος. Δεν έχουν τέλειο οβάλ σχήμα –όπως το αυγό του Κολόμβου, είναι και τα δυο ζουληγμένα στο σημείο επαφής τους– αλλά

η φυσική τους ομοιότητα θα πρέπει να δημιουργεί αιώνια απορία στους γλάρους που πετούν από πάνω τους. Στα άφτερα πλάσματα, ένα πιο ενδιαφέρον φαινόμενο είναι η ανομοιότητά τους σε όλα εκτός απ' το σχήμα και το μέγεθος.

Εγώ έμενα στο Γουέστ Έγκ, στο Δυτικό Αυγό, στο... τέλος πάντων, λιγότερο μοδάτο απ' τα δυο, αν και η φράση αυτή είναι εξαιρετικά ρηχή για να εκφράσει κανείς την αλλόκοτη κι εξίσου τερατώδη αντίθεση ανάμεσά τους. Το σπίτι μου βρισκόταν ακριβώς στην κορυφή του αυγού, μόλις πενήντα μέτρα απ' τον Πορθμό, και στριμωγμένο ανάμεσα σε δύο πελώρια σπίτια που νοικιάζονταν για δώδεκα ή δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια τη σεζόν.

Το σπίτι στα δεξιά μου ήταν ένα πράγμα κολοσσιαίο από κάθε άποψη – πραγματική απομίμηση κάποιου δημαρχείου της Νορμανδίας, μ' έναν πύργο στη μια πλευρά να προβάλλει καινούριος κάτω από 'να αραιό γένι αγριοκισσού, μια μαρμάρινη πισίνα και κάπου σαράντα και περισσότερα εκτάρια γκαζόν και κήπου. Ήταν το μέγαρο του Γκάτσμπυ. Ή, μάλλον, καθώς δε γνώριζα τον κύριο Γκάτσμπυ, ήταν ένα μέγαρο όπου κατοικούσε κάποιος κύριος μ' αυτό το όνομα. Το δικό μου σπίτι ήταν μια παραφωνία, αλλά ήταν μικρό και περνούσε απαρατήρητο, γιατί είχα θέα προς τη θάλασσα, μια μερική θέα στην πράσινη έκταση του γείτονα και την παρηγορητική αίσθηση ότι μένω δίπλα σ' εκατομμυριούχους – όλ' αυτά με ογδόντα δολάρια το μήνα.

Στην άλλη μεριά του μεγάλου κόλπου καθρεφτίζονταν σ' όλη την έκταση του νερού τα κατάλευκα μέγαρα του Ηστ Εγκ, κι αυτή η ιστορία του καλοκαιριού αρχίζει στην πραγματικότητα κείνο το βράδυ που πήγα με τ' αυτοκίνητο ως εκεί, καλεσμένος σε δείπνο απ' τον Τομ Μπιουκάναν. Η Ντέιζυ, η γυναίκα του, ήταν δεύτερη ξαδέρφη μου, και γνώριζα τον Τομ απ' το κολέγιο. Αμέσως μετά τον πόλεμο είχα περάσει δυο μέρες μαζί τους στο Σικάγο.

Ο άντρας της, μεταξύ των άλλων σωματικών του προσόντων, υπήρξε κι ένας απ' τους δυναμικότερους επιθετικούς που έπαιξαν ποτέ φούτμπολ στο Νιου Χέιβεν – μια μορφή του έθνους κατά κάποιον τρόπο, ένας απ' τους ανθρώπους

αυτούς που φτάνουν στο απόγειο της δημοτικότητάς τους στα είκοσι ένα, ώστε το καθετί που κάνουν μετά να έχει τη γεύση της παρακμής. Είχε μια εξαιρετικά πλούσια οικογένεια –ακόμη και στο κολέγιο, η οικονομική του άνεση ήταν προκλητική–, μα τώρα είχε φύγει απ' το Σικάγο κι ήρθε στις Ανατολικές Πολιτείες μ' έναν τρόπο που σου έκοβε την ανάσα: είχε πάρει μαζί του, ας πούμε, κοπάδι ολόκληρο από πουλάρια του πόλο απ' το Λέικ Φόρεστ. Δεν το χώραγε ο νους πώς ήταν δυνατόν ένας άνθρωπος της γενιάς μου να είναι τόσο πλούσιος για να το κάνει αυτό.

Δεν ήξερα για ποιο λόγο ήρθαν στις Ανατολικές Πολιτείες. Είχαν περάσει ένα χρόνο στη Γαλλία χωρίς ιδιαίτερο λόγο κι ύστερα άρχισαν να τριγυρνούν αδιάκοπα εδώ κι εκεί, όπου υπήρχε κόσμος που έπαιζε πόλο και μαζεύονταν πλούσιοι. Ήταν μια διαρκής μετακίνηση, έλεγε η Ντέιζυ στο τηλέφωνο, αλλά δεν το πίστευα – δεν ήξερα τι έκρυβε μέσα της η Ντέιζυ, ωστόσο ένιωθα ότι ο Τομ θα 'θελε να περιπλανιέται διαρκώς, αποζητώντας με κάποια γλυκόπικρη λαχτάρα τη δραματική βιαιότητα κάποιου ανέφικτου πλέον ποδοσφαιρικού ματς.

Συνέβη λοιπόν να πάω να δω στο Ηστ Εγκ δυο παλιούς φίλους που τους γνώριζα ελάχιστα, ένα ζεστό βραδάκι που φυσούσε ένα αεράκι. Το σπίτι τους ήταν ακόμα πιο εντυπωσιακό απ' όσο περίμενα, ένα χαρωπό ασπροκόκκινο μέγαρο γεωργιανού αποικιακού ρυθμού, που έβλεπε στον κόλπο. Η πρασιά ξεκινούσε απ' την ακτή και ύστερα από καμιά πεντακοσαριά μέτρα έφτανε στην μπροστινή πόρτα περικυκλώνοντας ηλιακά ρολόγια, κεραμιδένια δρομάκια και ολάνθιστα παρτέρια – για να καταλήξει τελικά στο σπίτι, σταματώντας πλαγιαστά σε πυκνόφυλλες κληματαριές, που φαινόταν σαν να της αναχαίτιζαν τη φόρα. Την πρόσοψη διέκοπταν μια σειρά μπαλκονόπορτες, που άστραφταν με χρυσαφένιες αντανακλάσεις αυτή την ώρα, διάπλατα ανοιχτές στο ζεστό αεράκι του απομεσήμερου, κι ο Τομ Μπιουκάναν, με στολή ιππασίας, στεκόταν με τα σκέλια ανοιχτά στην εξώπορτα.

Είχε αλλάξει απ' τα χρόνια στο Νιου Χέιβεν. Ήταν τώρα ένας γεροδεμένος άντρας, τριαντάρης, με λεπτά ξανθά μαλλιά. μ' ένα μάλλον τραχύ στόμα και υπεροπτικό φέρσιμο.

Δυο λαμπερά αλαζονικά μάτια κυριαρχούσαν στο πρόσωπό του και τον έκαναν να δείχνει έτοιμος πάντα για καυγά. Ούτε καν η θηλυπρεπής επίδειξη της στολής του δεν ήταν δυνατόν να κρύψει την τεράστια δύναμη εκείνου του κορμιού – έδειχνε να ξεχειλίζει σε κείνες τις γυαλιστερές μπότες, μέχρι που τέντωνε τα κορδόνια και νόμιζες πως θα σπάσουν, και μπορούσες να διακρίνεις, όποτε κουνούσε τον ώμο του κάτω απ' το λεπτή ζακέτα του, κάτι θεόρατα ποντίκια να κινούνται. Ήταν ένα σώμα ικανό σαν μοχλός να σηκώνει πελώρια βάρη – ένα σώμα ανελέητο στη σκληρότητά του.

Η φωνή του, όταν μιλούσε, μια τραχιά, βραχνή φωνή τενόρου, επέτεινε την εντύπωση του δύστροπου χαρακτήρα που δημιουργούσε. Υπήρχε μια χροιά πατρικής περιφρόνησης σ' αυτή τη φωνή, ακόμα κι απέναντι σε ανθρώπους που συμπαθούσε – κι υπήρχαν άνθρωποι στο Νιου Χέιβεν που τον μισούσαν θανάσιμα.

«Έλα τώρα, μη θεωρήσεις τελεσίδικη τη γνώμη μου πάνω σ' αυτά τα θέματα» φαινόταν να λέει «μόνο και μόνον επειδή είμαι δυνατότερος και πιο άντρας από σένα». Ανήκαμε στην ίδια ανώτερη κοινωνία, κι ενώ ποτέ δε γίναμε στενοί φίλοι, είχα πάντα την εντύπωση ότι με εκτιμούσε κι ήθελε κι εγώ να τον συμπαθώ, με κάποια απότομη, προκλητική, εντελώς δική του λαχτάρα.

Μιλήσαμε για λίγα λεπτά στην ηλιόλουστη εξώπορτα. «Έχω βολευτεί εδώ πέρα» είπε, και τα μάτια του, αεικίνητα, κοίταζαν ολόγυρα. Μ' έπιασε με το ένα μπράτσο, με γύρισε, άπλωσε τη χερούκλα του στη θέα που ανοιγόταν μπροστά του, κλείνοντας μες στην κίνησή του κι έναν βυθισμένο ιταλικό κήπο που εκτεινόταν χαμηλά, σε μισό εκτάριο έκταση, γεμάτος σκουροκόκκινα τριαντάφυλλα που μύριζαν δυνατά. Καθώς και μια κοντόχοντρη βενζινάκατο μ' ανασηκωτή τη μύτη της πλώρης που ταλαντευόταν στα νερά της παλίρροιας, κοντά στην ακτή.

«Ανήκε στον Ντιμέιν, τον επιχειρηματία με τα πετρέλαια» και με γύρισε άλλη μια στροφή, ευγενικά και πάντα απότομα. «Πάμε μέσα».

Περνώντας μέσ' από ένα ψηλοτάβανο προθάλαμο. μπήκαμε σ' ένα φωτεινό ροδαλό χώρο, όμορφα ενταγμένο στο

σπίτι χάρη στις μπαλκονόπορτες στις δύο άκρες του.

Οι μπαλκονόπορτες ήταν μισάνοιχτες κι έλαμπαν κατάλευκες αντίκρυ στο δροσερό γρασίδι, που φαινόταν σα να φύτρωνε, ως και μέσα στο σπίτι. Ένα αεράκι φυσούσε μέσα στο δωμάτιο, φουσκώνοντας τις κουρτίνες προς τα μέσα απ' τη μια μεριά και προς τα έξω απ' την άλλη, σαν ανοιχτόχρωμα λάβαρα, στριφογυρίζοντάς τες προς τα πάνω, προς το ταβάνι, που έμοιαζε με γαμήλια τούρτα από ροδοζάχαρη, κι ύστερα αφήνοντάς τες κυματιστά να πέσουν πάνω στο χαλί με το κρασάτο χρώμα, δημιουργώντας πάνω του σκιά, όπως κάνει ο αέρας πάνω στη θάλασσα.

Το μόνο εντελώς ακίνητο πράγμα μες στο δωμάτιο ήταν ένας πελώριος καναπές όπου ξάπλωναν σαν να επέπλεαν πάνω σε δεμένο αερόστατο δυο νεαρές γυναίκες. Ήταν κι οι δυο λευκοντυμένες και τα φορέματα τους ριπίδιζαν και κυμάτιζαν, σάμπως πριν από λίγο να τις είχε φέρει μέσα ο αέρας, ύστερα από μια σύντομη πτήση γύρω απ' το σπίτι. Θα πρέπει να στάθηκα για λίγες στιγμές ακούγοντας το θρόισμα και το κοπάνισμα που έκαναν οι κουρτίνες, καθώς και το τρίξιμο ενός πίνακα στον τοίχο. Ύστερα ακούστηκε μια βροντή, καθώς ο Τομ Μπιουκάναν έκλεινε τα πίσω παράθυρα κι σιγόσβηνε μέσα στη σάλα ο αιχμάλωτος αέρας, και κατακάθονταν στο πάτωμα αργά-αργά, οι κουρτίνες, τα χαλιά κι οι δυο νεαρές γυναίκες.

Η νεότερη απ' τις δυο δεν μου ήταν γνωστή. Καθόταν ξαπλωμένη σαν οδαλίσκη στον καναπέ, εντελώς ακίνητη και με ανασηκωμένο κάπως το πιγούνι της, σαν να ζύγιζε πάνω κει κάτι που μπορούσε να πέσει από στιγμή σε στιγμή. Αν με είδε με την άκρη των ματιών της, δε μου 'δωσε να το καταλάβω – και πραγματικά, σχεδόν έκπληκτος, άκουσα τον εαυτό μου να ζητάει ψιθυριστά συγγνώμη που την είχα ενοχλήσει με την είσοδό μου.

Η άλλη γυναίκα, η Ντέιζυ, έκανε μια προσπάθεια ν' ανασηκωθεί –έγειρε ελαφρά προς τα μπρος με μια συνειδητή έκφραση–, ύστερα γέλασε, μ' ένα αναίτιο, χαριτωμένο γελάκι. Γέλασα κι εγώ και προχώρησα μέσα.

«Έχω π... παραλύσει από ευτυχία».

Γέλασε πάλι, σαν να είχε πει κάτι πολύ έξυπνο, και κράτη-

σε το χέρι μου για μια στιγμή, σηκώνοντας τα μάτια της στο πρόσωπό μου, μ' ένα ύφος σαν να με διαβεβαίωνε πως δεν υπήρχε στον κόσμο άλλος που θα 'θελε να δει τόσο πολύ. Αυτός ήταν ο τρόπος της. Ψιθυριστά την άκουσα να λέει πως το επώνυμο της κοπέλας με τ' ανασηκωμένο πιγούνι ήταν Μπέικερ. (Είχα ακούσει να λένε ότι ο ψίθυρος της Ντέιζυ είχε σκοπό μόνο να σ' αναγκάζει να σκύβεις κοντά της – ανεύθυνο κουτσομπολιό που δεν έκανε λιγότερο χαριτωμένο τον ψίθυρο).

Εν πάση περιπτώσει, τα χείλη της μις Μπέικερ τρεμόπαιξαν, μου έγνεψε με το κεφάλι, ανεπαίσθητα σχεδόν, κι ύστερα στα γρήγορα το ξανάφερε πίσω στη θέση του – το αντικείμενο που ζύγιζε κινδύνεψε προφανώς να πέσει απ' το πιγούνι της κι αυτό κάπως την τρόμαξε. Ακόμα μια φορά ένα είδος συγγνώμης ανέβηκε στα χείλη μου. Σχεδόν κάθε επίδειξη απόλυτης αυτάρκειας μου αποσπά έναν εμβρόντητο θαυμασμό.

Κοίταξα πάλι την ξαδέρφη μου, που άρχισε να μου κάνει ερωτήσεις με τη χαμηλή, αινιγματική φωνή της. Ήταν το είδος φωνής που το αυτί ακολουθεί τα σκαμπανεβάσματά της, σάμπως η κάθε ομιλία να είναι μια σειρά από νότες που δε θα ξαναπαιχτούν ποτέ. Το πρόσωπό της ήταν λυπημένο και όμορφο, με λαμπερά χαρακτηριστικά πάνω του, λαμπερά μάτια και λαμπερό παθιάρικο στόμα, αλλά υπήρχε μια έξαψη στη φωνή της την οποία θα δυσκολεύονταν να ξεχάσουν οι άντρες εκείνοι που είχαν ενδιαφερθεί γι' αυτήν: ένας μελωδικός καταιγισμός, ένα ψιθυριστό "Άκου", μια υπόσχεση πως θα σου πει όσα θαυμαστά και εύθυμα πράγματα είχε κάνει πριν από λίγο μόλις, κι ότι υπήρχαν κι άλλα εύθυμα, θαυμαστά πράγματα που πλανιόνταν για την επόμενη ώρα.

Της είπα πως είχα σταματήσει για μια μέρα στο Σικάγο στο δρόμο μου για τις Ανατολικές Πολιτείες κι ότι μια ντουζίνα άτομα μου ζήτησαν να της πω ότι της έστελναν την αγάπη τους.

«Τους έλειψα;» αναφώνησε γεμάτη έκσταση.

«Όλη η πόλη τα 'χει βάψει μαύρα απ' την απελπισία κι ένας αδιάκοπος θρήνος σαρώνει όλη νύχτα τις βόρειες ακτές».

«Τι εξαίσιο! Ας ξαναγυρίσουμε, Τομ. Αύριο!»